

Paprastai žmonės stengiasi kitiems tikti, bet tik ne Bleir.

Kol karybinė komanda ruošėsi fotosesijai Vest Vilidže, Lukas Dešampsas krintančios šviesos šešėlyje stebėjo naująjį darbuotoją. Bleir teptuku drėgiai brėžė juodą liniją ant kėdėje sėdinčio modelio voką, norėdama sukurti katės akių spindį perteikiant makiažą. Iš belaidės kolonėlės ant kosmetinio stalelio sklido lotynų popmuzikos garsai, o ant vežimėlio šalimais stovėjo išlankstyta makiažo priemonių dėžė, primenanti matrioškę. Bleirei pasilenkus prie brazilų atletės, sutikusios atstovauti Dešampsų prekės ženklui, per šoną nusiviro jos šviesi, pečius siekianči plaukų uodega.

Tačiau jo dėmesį traukė ne tituluota tarptautinė rankinio varžybų čempionė. Lukas negalėjo atplėšti akių nuo juodos, liemenį išryškinančios prijuostės ir smėlio laikrodį primenančios Bleirės klubų. Dirbdama ji plepėjo ir juokėsi stengdamasi, kad modelis atsipalaiduotų. Taip elgdavosi su visomis savo klientėmis.

Lukui, deja, *atsipalaiduoti* sunku. Tik ne tada, kai šalia sukiniųjosi talentingoji makiažo meistrė, kuri jo mama – prekės ženklo karyja – pasamdė su juo ne nepasitarusi. Sibilei Dešamps Luko pritarimo ir nereikėjo, juk ji – bendrovės savininkė. Tačiau tėtis, su kuriuo mažai bendravo, siekė steigti kitą kompaniją norėdamas pakenkti buvusiai žmonai, ir Lukui atrodė, jog mama turėjo ateiti pas jį anksčiau ir paprašyti padėti išlaikyti verslą stabilų. Būtų pasiūlęs mamai naują darbuotoją kol kas nesamdyti, jei tėtis imtų elgtis negarbingai ir mągintų kišti savo žmogų, bandydamas daugiau pašniukštinėti buvusios žmonos bendrovės virtuvėje.

Gal jis ir pakišo Bleirę? Ramybės nedavė tai, kad ši anksčiau dirbo Long Ailende šikarusoje grožio bendrovėje, priklausančioje prabangių prekės ženklų grupei, kuriai vadovavo Luko tėtis. Mągindamas nuvyti neigiamas mintis šalį, pasitraukė į šoną, kad jauna fotografo padėjėja galėtų patraukti iš aikštelės šviestuvą ir atlaisvinti vietos ventiliatoriui. Kita padėjėja padavė Lukui puodelį juodos kavos, nors jis neprašė. Paėmęs puodelį, bandė prisiminti viską, ką žinojo apie makiažo meistrę, šiuo metu dirbančią su akių šešėlių paletė.

Pradėjus nuo to, kad Bleir Vestkot perdėm maloni, gera ir nuoširdi. „Dešampsų kosmetikos“ darbuotojams nuolat prikepdavo skanėstus. Pradžioje dirbti prieš šešias savaites ir nuo tada bent sykį per savaitę darbą atsinešdavo plastikini dėžutėmis su naminiiais sausainiais ar keksiukais. Kas taip elgiasi? Lukas šivaizdavo, kaip Bleir tempia tas dėžes metro per patį piką. Be to, ji ta, kuri kiti visada kreipdavosi pagalbos. Jei Bleir būtų kokia animacinė herojė, turbūt taptų princese ir aplink ją nuolat sukiotųsi pulkas miško gyvūnų, traukiančių dainas ir padedančių tvarkytis namuose. Tokį spindį palikdavo Bleir.

Šis elgesys buvo nenatūralus ir traukė dėmesį, todėl Lukas klausė savęs, ką ji po tuo nepriekaištingu vaizdžiu slėpė. Tarė, jog maždaug prieš šešias savaites bendrovėje atsirado informacijos nutekintojas – kaip tik tuo metu, kai pas juos ėmė dirbti Bleir. Todėl akylai jį stebėjo. Iš patirties žinojo, kad niekas negali būti toks rūpestingas ir nuoširdus, nesiekdamas gauti iš to jokios naudos.

Bleir atrodė tartina ir nepatikima. Bet gėsdino ne tik tai. Nors ji ir tarinėjo, Lukas ši mergina nepaaiškinamai traukė. Geismas buvo taip susukęs galvą, kad būnant šalia dėmėm jį stebėti tapo kone neįmanoma.

– Ar norėtumėte pasižūrėti, Lukai?

Švelnus Bleirės balsas atitraukė nuo tamsių minčių. Jis pažvelgė merginai šviesias, žaliai mėlynas akis. Ji mostelėjo atletę, kuri ruošė fotosesijai, šiek tiek atsitraukė atgal nuo makiažo meistrės kėdės, palikdama vietos Lukui priėti ir vertinti darbą. Deja, Bleir buvo ta, kuri norėjusi žiūrėti. Lūpos tokios putlios, kad ji laisvai galėtų būti aukštosios mados modeliu. Skruostai

apval?s, o besišypsant juose išryšk?davo duobut?s. Ta?iau aistr? labiausiai kaitino apvalios k?no formas. Bleir? rinkdavosi drabužius, pabr?žian?ius moteriškum? ir kiekvien? tobulos fig?ros centimetr?. Šiandien vilk?jo jai ?prast? rausv? sijon? ir dalykišk? balt? palaidin?. Ir kod?l taip apsirengusi ji velnioniškai trauk??

Pasteb?jusi, kad jis negali atpl?šti nuo jos aki?, Bleir? kilstel?jo antak?.

Tai pamat?s Lukas paniuro.

Bleir? nusišypsojo ir tar?:

– Taip stipriai susirauk?te... turb?t parinkau Antonijos veidui netinkamus atspalvius?

Rod?s, tai sakydama Bleir? galvoje tur?jo kai k? kita. Jai tai buvo lyg žaidimas. Lyg pasi?st? j? kuo toliau. Bleir? su kitais taip nebendravo, ta?iau tai nebuvo pirmas kartas, kai jos žvilgsnyje pasirodydavo ugnel?. Kiti mat? tik jos ger?j? pus?, ta?iau Lukas gal?jo prisiekti, kad miela išvaizda sl?p? daug daugiau.

– Makiažas – tobulas, – Lukas patikino jaun?j? k?d?je s?din?i? atlet?, m?gindamas nukreipti mintis nuo Bleir?s. – Labai džiaugiam?s, kad sutikote prisid?ti prie m?s? bendrov?s.

Jis kilstel?jo puodel? džiaugdamosis pavykus sumažinti tarp jo ir Bleir?s tvyran?i? ?tamp?.

– Labai malonu, – Antonija linktel?jo ir pasisuko prie veidrodžio nor?dama atidžiau pasiži?r?ti.

– Esu d?kinga Bleirei, kad likau savimi, su visomis strazdanomis, kurias kiti makiažo meistrai paslepia po storu pudros sluoksniu.

– J?s? strazdanos nuostabios, – Bleir? pasilenk? prie veidrodžio, kuriame susitiko j?dviej? su Luku žvilgsniai, ir pabr?ž?: – Tikrai nenor?tume j? pasl?pti.

Galb?t jam taip tik pasigirdo, nes prieš savait? planuojant ši? fotosesij? Lukas pasi?l? aplink akis tepti daugiau makiažo pagrindo norint išryškinti tušu padažytas blakstienas. Nenutuok?, jog paliktos matomos strazdanos gali tapti puikia produkto reklama, ta?iau meno vadovas ir Bleir? man? kitaip.

Ir dabar ji akivaizdžiai m?gavosi šia nedidele pergale.

– Ar jau baigi? – paklaus? jis griežtai, per greitai pasuko puodel? su juoda kava ir visk? apliejo. – Nenorime versti Antonijos bereikalingai laukti.

Luko balsas skamb?jo lyg iš po žemi?. Pad?jo puodel? ? šon? ir band? nusivalyti kav?.

Bleirei prikandant l?p? skruostuose pasirod? duobut?s. Lukas gal?jo lažintis, kad ji vos laik?si nesusijuokusi.

– Taip, žinoma, – tar? segdama Antonij? dengiant? juod? apklot?. – Tik pakviesiu Jermain?, kad j? sušukuot?.

Lukas palinks?jo ir pasitrauk? atgal ? fotografo studijos šeš?l?, pasiruoš?s nešiojamajame kompiuteryje perži?r?ti šios dienos darbo rezultatus. Žvelgti ? kompiuterio ekran? buvo saugiau nei spoksoti ? Bleir?. Kol neišsiaiškina, kas ji per paukštis, pasitik?ti nevalia. Juo labiau kad Bleir? trauk? j? kasdien vis labiau.

Lukui buvo beprotiškai smalsu, ar ji jaut? jam t? pat?.

Jis tur?jo m?nes? pad?ti „Dešamps? kosmetikai“ suklest?ti, kad užsitarnaut? tarybos nari? palankum? ir neleist? t??io ?moni? grupei perimti bendrov?s. Kuo grei?iau pasieks rezultat?, tuo geriau. Lukas tur?jo r?pintis savo verslu – ?kurtu startuoliu, padedan?iu bendrov?ms rasti gerus iš nam? dirban?ius specialistus. Ir jis nust?m? savo ?mon? ? paraštes, m?gindamas pagelb?ti mamai. Tai bus paskutin? mamai daroma paslauga, nes Lukas baisiai ant jos niršo, kad nusl?p? ties? apie t?t?: jis melagis ir suk?ius.

Jei mama b?t? tai atskleidusi jam dar paaugliui, gal?jo jau tada ?steigti savo pa?ios kosmetikos bendrov?, su mergautine pavarde pavadinime, ir jai šiuo metu netekt? atlaikyti ?moni? grup?s atak? išbandymo.

Dar m?nuo ir laukia laisv?. Tik?josi, kad bus laisvas ir nuo jausm? Bleirei Vestkot.

Ta?iau, nor?damas d?l to b?ti tikras, išsitrauk? telefon? ir išsiunt? jai asmenin? žinut?. Šiandien, atletei girdint, Bleir? Luk? patrauk? per dant? ir at?jo metas visk? išsiaiškinti iki galo.

Ir b? gerai, jei jam pavykt? atskleisti, kad ji iš tikr?j? šnipin?ja.

Lauksiu tav?s savo kabinete 17 valand?.

Bleir? Vestkot, dar t? pa?i? popiet? gr?žusi ? ?mon?s patalpas mieste, kelis kartus perskait? nieko gero nežadan?i? elektroninio laiško antrašt?. Laiškas tuš?ias. Jokio parašo, kuris automatiškai atsirasdavo rašant laiškus iš „Dešamps? kosmetikos“ elektroninio pašto.

Tik kad Bleirei n? nereik?jo matyti rašan?iojo parašo, nes buvo akivaizdu, kas nor?jo su ja pasikalb?ti. Lukas Dešampsas, b?simasis motinos kosmetikos ?mon?s paveld?tojas, nem?gstantis jos nuo pirmojo j?dviej? susitikimo.

Velniava.

Dabar nereik?t? galvoti apie jo ?tariamai žvelgian?ias gelsvai rudas akis. Užv?rusi ant stalo esant? nešiojam?j? kompiuter?, atsistojo, ant grind? m?t?si norin?i? dirbti „Dešamps? kosmetikoje“ gyvenimo aprašymai, pri?jusi stabtel?jo prie užkandži?, esan?i? tarp stal?. Tada iš pinto skalbini? krepšio kitame stalviršio gale išsitrauk? plon? antklod?. Biurai atvirose šio aukšto erdv?se nuolat palaik? žemesn? oro temperat?r? ir gars?jo darbuotojams kuriama atpalaiduojan?ia darbo aplinka. Taigi net ir dirbdama Bleir? tur?jo galimyb? ?sisukti ? antklod? ir ?sitaisyti viename iš gult?, esan?i? prie vitrinini? lang?, už kuri? atsiv?r? susižav?jim? keliantis vaizdas ? Hadsono up?. Iš keturiasdešimt antro aukšto gal?jo steb?ti kruizinius laivus ir baržas, plaukian?ias pro Laisv?s statul?, kol kiti bendradarbiai suko galvas d?l nauj? l?pdaži? pavadinim? ar žaid? stalo tenis?.

Žingsniuojant link gulto, kuriame ketino patogiai ?sitaisyti, suskamb?jo jos telefonas.

Ar š? savaitgal? atvažiuosi?

Gauta žinut? suspaud? šird?, Bleir? prisimin? sergan?i? mam?, palikt? vien? namie. Buvo išnuomojusi jai nedidel? trobel? maždaug už valandos kelio ? šiaur?, netoli onkologijos centro. Bleirei teko mesti mokslus ir parduoti mamos namus Long Ailende, kad gal?t? sumok?ti už operacij?. Amberei Vestkot buvo kiaušidži? v?žys. Mama, prad?jusi tirtis ir sužinojusi diagnoz?, nebuvo apsidraudusi, tod?l s?skaitos už gydym? tapo milžiniškos. Net ir patys medicinos darbuotojai steng?si rasti l?š? mamai gydyti. Amber? lank?si gerame onkologijos centre ir gyveno ten, kur nuoma pigesn?. Savaitgaliais Bleir? traukiniu važiuodavo pas j? palei Hadsono up? ir išlipusi išsikviesdavo „Uber“ automobil?, kad pasiekt? vaizding? Katskilio kaln? pap?d?.

Ta?iau kelioni? ir nuomos už trobel? išlaidos n? per nago juodym? neprilygo sumai, kuri? teko pakloti už chemoterapij?.

Žinoma! Nieko nelaukdama atraš?, prie žinut?s prid?jo ir kelet? jaustuk?, kad skamb?t? maloniau. Pasiilgau tav?s! Kaip jautiesi?

Ties? sakant, jau?iuosi pavargusi. Gali š? savaitgal? linkti namie, brangioji. Šiaip ar taip vis? laik? pramiegosiu.

Bleirei sugniauž? skrand?.

B?tinai atvažiuosiu ir tavimi pasir?pinsiu. Rašant jos pirštai šiek tiek dreb?jo – niekaip nepaj?g? susitaikyti su mintimi, kad negali skirti mamai viso laiko ir kasdien j? priži?r?ti. T?tis prieš dešimt met?, vos išsiskyr?s su Ambere, ved? dar kart?. O Bleir? – vienturt?. Vadinasi, buvo reikalinga mamai kaip niekada, nors netoliese gyveno draug?, kuri nuveždavo j? ? centr? chemoterapijos ir palaikydavo draugij?. Ta?iau tai kas kita nei b?ti su šeima. *Išvirsiu tavo m?gstamiausios vištienos sriubos.*

Šiek tiek užtruko, kol at?jo kita žinut?. Bleir? nieko nelaukdama žvilgtel?jo ? telefono ekran?.

Parašyk man penktadien?, paži?r?sime, kaip jausiuosi. Dabar einu pasnausti.

Bleir? nusiunt? kelet? bu?inio jaustuk?.

?sisupo ? lengv? flisin? antklod?, užmerk? akis ir pajuto nenumaldom? skausm? d?l prastos mamos sveikatos. ?sitais? priešais nepakartojam? vaizd?, kad gal?t? nukreipti mintis nuo paslaptingojo viršininko. Ta?iau jau ver?iau galvoti apie kiaurai veriant? Luko žvilgsn? nei apie tai, kaip reik?s apmok?ti mamai išgyventi padedan?i? sveikatos paslaug? s?skaitas.

Tai prisiminus kr?tin? apimdavo sunkumo jausmas.

Ir Bleir? nieku gyvu negal?jo priimti netik?to darbo pasi?lymo, kur? prieš tris dienas gavo iš buvusios bendradarb?s. Jai reik?t? rinkti informacij? apie „Dešamps? kosmetikos“ vykdom? strategin? veikl?. Tai b?t? neetiška, nors ir nesikerta su teise. Bleir? n? nesidom?t? šiuo pasi?lymu, jei nereik?t? mok?ti už chemoterapij?. Buvusi koleg? susisiekt? su ja ir teigt? turinti sumanym?, pad?siant? išspr?sti visas finansines b?das. Ta?iau ?mus aišk?ti darbo užkulisiams, Bleir? suprato, kad šnipe nebus. Jai teks rasti kit? b?d?, kaip sumok?ti už gydym?.

Gauti darb? „Dešamps? kosmetikoje“ pavyko tik Sibil?s Dešamps d?ka, ji taip pat leido Bleirei pigiai gyventi Niujorke. Sibil? buvo ne tik ?mon?s ?k?r?ja, ji – žinoma filantrop? ir visuomeninink?, kuriai ?kv?pimu tapo legendinis viešbutis „Barbizon“ ir kuri vien? pastat? Bruklina paskyr? veiklioms moterims. Bleir?s kambarys ir jame kartu gyvenan?ios draug?s buvo geriausia, kas jai pastaruoju metu nutiko. Ir Bleir? už jokus pinigus nesutikt? šnipin?ti Sibil?s.

Bendradarb? ragino apie pasi?lym? dar pagalvoti ir Bleir? pasijuto kalta vien tai svarstydamą. Juk neketino leistis ? ši? avanti?r?. Pokalbis tapo dar keistesnis, tai kolegei patikinus, kad šis bendravimas slaptas ir buv?s darbdavys apie tai informuotas. Tai buvo netik?ta, nes Bleir? jau nedirbo ?mon?je „Viskas apie veid?“. Ta?iau nesigin?ijo, nes šiaip ar taip neketino sutikti.

– Labas, Bleire, – pasisveikino bendradarbis neatsitraukdamas nuo stalo teniso. – Ryt – tre?iadienis, sausaini? diena, ar ne?

Atsik?lusi nuo gulto, pamat? ?smeigtas koleg? akis – akivaizdu, jog visi lauk? jos kept? skan?st?. Bleir? nusišypsojo, m?gindama pasl?pti nerim? d?l mamos ir b?sim? medicinos išlaid?. Be to, skanumyn? kepimas – tarsi jos vizitin? kortel?. Jai patiko kiekvien? savait? pradžiuginti bendradarbius. Darbe džiaugsmo buvo daug daugiau nei nuošalioje mamos trobel?je.

– Sausaini? arba keksiuk?, man patinka kepti ir t?, ir t?, – ji nužvelgt? prie konferencij? stalo stovin?ius kolegas – keletas j? nuoširdžiai dom?josi b?simais skan?stais, kol kiti žaid? stalo tenis?. Jau tuoj penkta valanda ir darbo diena ?jo ? pabaigt?. – Ar turite pageidavim??

Pasigirdo maždaug dvylika skirting? nor? su sausaini? pavadinimais ir keksiuk? skoniais.

Juokdamasi Bleir? nusi?m? ir tvarkingai sulankst? antklod?, nors jau t? pat? vakar? ši atsidurs skalbykl?je. Pad?jo j? ant savo šalia stalo stovin?ios k?d?s atlošo.

– Gal galiu išrinkti pati? – pasi?l? žinodama, jog kambariok?s taip pat neatsisakyt? skan?st?. Tiek Tana, tiek Seibl? beprotiškai daug dirbo ir Bleir? džiaug?si, kad vakarais jos visos susitikdavo kartu pavalgyti. Bi?iuli? draugija jai b?tina. – Ver?iau atnešiu ir sausaini?, ir keksiuk?.

Tai išgird? kolegos ?m? šaukti ir švilpti. Ir Bleir? gal?t? užbaigti darbo dien? šia linksma gaida, jei ne laukiantis susitikimas su Luku.

Velniai raut?.

Iš po stalo pasi?musi nedidel? rankin?, Bleir? atsispyr? norui pasišukuoti plaukus. Ta?iau ? burn? ?simet? m?tin? ledinuk? kartodama sau, kad tai daryt? ir prieš susitikim? su moterimi. Gaivus burnos kvapas nepamaisys. Ypa? žinant, jog netrukus atsidurs šalia nepaprastai patrauklaus viršininko.

Bleir? pra?jo pro liftus ir ketino lipti laiptais, nes vadov? kabinetai buvo vos vienu aukštu aukš?iau. ??jusi ? laiptin? išgirdo, kaip už nugaros užsitrenkia sunkios plienin?s durys. Kopardama laiptais steng?si suimti save ? rankas ir pasirošti susitikimui. Lukas – vienas iš „Dešamps? kosmetikos“ vadov? ir Sibil? ne kart? buvo pabr?žusi, kad, metams b?gant, jam teks ir generalinio

direktoriaus pareigos. Tačiau Lukas pradėjo dirbti fotosesijose visai neseniai. Jis turėjo savo verslą, nesusijusį su makiažo ar grožio pasauliu, ir Bleir svarstė, ar jis tikrai vieną dieną perims motinos kompaniją, ar ši tik taip sivaizdavo.

Kad ir kaip būtų, Bleir beprotiškai traukė aukštas tamsiaplaukis rudakis verslo magnatas. Jo žvilgsnis šiek tiek kėlė nerimą, nes buvo... kiaurai veriantis. Šiurkšti kalbos maniera viską tik dar labiau apsunkino. Ir tas paniūręs veidas... užuot atstūmęs, rodęs, taip ir prašėsi būti glostomas. Bleirei norėjosi, kad tas veidas nusišypsotų.

Ar jį pabučiuoti.

Nejaugi ką tik taip pagalvojo? Nieko nelaukdama nustūmė šį sumanymą į šalį ir padėjo ją pačią slapčiausi kurtelė, kad daugiau niekada nekiltų. Niekada.

Iš minčių apie seksualinį viršininką nieko gero nebus. Nors netgi dabar, eidama pro sunkias plienines duris, vedančias link vadovų kabinetų, Bleir jaudinosi dėl to, kad netrukus kabinete liks su Luku dviese.

Laimei, išmoko numalšinti savo instinktus būnant netoli Luko. Tiesa ta, kad jie mieliau stengdavosi vienas kitą patraukti per dantį nei pripažinti, jog atsidūręs šalia vienas kito nepajūgdavo nuneigti ore žaižaruojančių aistros.

Bleir, aukštakulniais žingsniuodama minkštu koridoriaus kilimu, į burną įsimetė dar vieną mintį ledinukų. Nervams nuraminti.

Nes ji dabar negalėtų sau leisti netekti šio darbo. Kol kas tai vienintelis pajamų šaltinis, kol ieškojo papildomų būdų, kaip užsidirbti.

Iškvėpė ir pakėlė kumštą belstis, tačiau durys staiga taip plačiai atsidarė, kad net stiklas sutraškėjo.

– Užėik, kol nepradėjai niršti, – tarė Lukas, stovėdamas tarpduryje ir verdamas geismo kupinomis akimis.

Ji nusišypsojo ir suprato, kad nuoširdžiai. Tai ne ta dirbtinė šypsena, skirta bendradarbiams. Ir ne džiaugsmingas veidas, kuriuo Bleir maskavo liūdesį būdama su mama ar medicinos personalu. Neprastas Luko elgesys tarsi suteikė galimybę atsipalaiduoti. Ir, galbūt nuskambės keistai, Bleirei tik palengvėjo.

– Ačiū, Lukai, – kreipėsi į viršininką vardu, nes jis šito pareikalavo per pirmąjį susitikimą. Komandą, kaip skambėtų jo balsas, jei nemągintų sakinėti. – Pasistengsiu.

Praeidama pro ją į kabinetą, Bleir rankomis prispaudė rausvą sijoną, kad šis nepasikeltų.

– Sukiojaisi prie mano kabineto durų, – kiek patylėjus prašneko. Nusekė Bleirei iš paskos ir ranka pamojo į dvi pilkas minkštas kėdes, stovinčias prie stalo. – Pro stiklą stebėjau rausvą šešėlį, besitrinantį aplink.

– Ateityje stengsiuosi sukiotis mažiau, – Bleir prisėdo ant vienos kėdės ir nustebo supratusi, kad Lukas ketina atsisėsti šalia, o ne anapus stalo. – Kodėl norėjote susitikti?

Atsidūręs taip arti, rodęs, širdis iššoks iš krūtinės. Lukas jau seniai buvo nusirengęs pilką švarką, kurį vilkėjo per fotosesiją, ir liko su prigludusiais juodais užsagstomais marškiniais, be kaklaraiščių. Pilką kostiuminių kelnių audinys smulkiai pintas su tamsiai mėlynais siūlais, ko ji net nepastebėtų, jei Lukas dabar nesėdėtų šalia. Ji užuodė prabangaus losjono po skutimosi švelnaus dėmo aromatą. Tačiau norint pasimėgauti šiuo subtiliu kvapu visomis jausmėmis, reikėtų pasilenkti arčiau.

Ar jai teko anksčiau atsidurti taip arti Luko? Burna džiūvo ir ji svajojo apie dar vieną mintį ledinukų. Tačiau tik nurijo seiles žvilgsniu tyrindama plačią krūtinę ir tvirtus, juodais marškiniais aptemptus pečius. Tobulos formos smakras suteikė veidui griežtumo, o aukšti skruostikauliai buvo nuostabaus grožio mamos dovana. Luko lūpos putlios ir gundančios. Tačiau tai nereiškė, kad ji apie jas galvojo. Bent jau stengėsi negalvoti.

Ji dar kartą nugurkė seiles.

– Turiu būdą, kuriu, tikiu, padėsi man išspręsti, – ištarė Lukas.

Bleir? tik?josi, jog jis nepasteb?jo, kad ji negali nuo jo atitraukti aki?.

– Padarysiu, k? gal?siu, – ji pad?jo delnus ant keli? išlaikydama rimt? veid?. Elg?si profesionaliai. Racionaliai.

– Puiku, – Lukas kilstel?jo smark? ir deln? ant porankio suspaud? ? kumšt?. – Nes noriu, kad pad?tum man išsiaiškinti, kas m?s? ?mon?je nutekina informacij?.

Bleirei akmuo užgul? kr?tin?, negal?jo ?kv?pti. Širdis ?m? nenumaldomai plakti ir ji netik?tai sumirks?jo.

– Nutekina?.. – pakartojo svarstydamą, ar Lukas gal?t? žinoti, jog buvo viliojama konkurencingos ?mon?s.

Pasi?lym? ji gavo telefonu, ta?iau galb?t kas nors pokalb? nugirdo. Žinoma, ji nepadar? nieko blogo ir nebuvo reikalo jaustis kaltai. Juk pasi?lymo atsisak? ir akivaizdu, kad informacij? nutekino *ne* ji. Be to, nežinojo, ar buvusios koleg?s teiginys, jog apie pokalb? ?mon?s „Viskas apie veid?“ vadovams buvo žinoma, yra tiesa. Taigi Bleir? n? nenuman?, ar apskritai apie tai gal?jo kalb?ti.

Ta?iau Luko žvilgsnis v?r?. Kiaurai. Ji gal?jo prisiekti, kad ši? akimirka buvo narstoma po si?lel?.

Bleir? pajuto, kaip per sprand? nusirito karš?io banga. Negali sau leisti netekti šio darbo. Ir negali leisti, kad Dešampsai ?tarin?t? j? šnipin?jant.

– Taip, Bleire, manau, kad bendrov?je turime šnip?, – kilstel?jo vien? tams? antak?, akyse buvo rimitis ir susim?stymas. – Ar pad?tum man j? surasti?